सुप्तायां च ततस्तस्यां निर्गत्यान्तःपुराद्रिशि ।
आदाय खड्गं स्वस्थः संस्तद्देवीभवनं ययौ ॥ १४२ ॥
प्राप्तो विदूषको ऽहं भोरिति तत्र वदन्बहिः ।
प्रविशेत्यशृणोद्वाचमन्तः केनाप्युदीरितां ॥ १४३ ॥
प्रविश्य चान्तरे सो ऽत्र दिव्यमावासमैक्षत ।
तदन्तर्दिव्यरूपां च कन्यां दिव्यपरिच्छदां ॥ १४४ ॥
स्वप्रभाभिन्नतिमिरां रजनीं ज्वलितामिव ।
हरकोपाग्निनिर्दग्धस्मरसंजीवनौषधीं ॥ १४५ ॥
किमेतदिति साश्चर्यः स तया हृष्टया स्वयं ।
सस्नेहबहुमानेन स्वागतेनाभ्यनन्द्यत ॥ १४६ ॥
उपविष्टं च संजातविश्रम्भं प्रेमदर्शनात् ।
तत्स्वरूपपरिज्ञानसोत्सुकं सा तमब्रवीत् ॥ १४७ ॥
अहं विद्याधरीकन्या भद्रा नाम महान्वया ।
इह कामचरत्वाच्च त्वामपश्यमहं तदा ॥ १४८ ॥
त्वद्गुणाकृष्टचित्ता च तत्कालमहमेव तां ।
अदृश्यां वाणीमसृजं पुनरागमनाय ते ॥ १४९ ॥
अद्य विद्याप्रयोगाच्च संमोह्य प्रेरिता मया ।
सा ते राजसुतैवास्मिन्कार्ये स्मृतिमजीजनत् ॥ १५० ॥
त्वदर्थं च स्थितास्मीह तत्तुभ्यमिदमर्पितं ।
शरीरं सुन्दर मया कुरु पाणिग्रहं मम ॥ १५१ ॥
इत्युक्तो भद्रया भव्यो विद्याधर्या विदूषकः ।
तथेति परिणिन्ये तां गान्धर्वविधिना तदा ॥ १५२ ॥
अतिष्ठदथ तत्रैव दिव्यं भोगमवाप्य सः ।
स्वपौरुषफलान्येव प्रियया संगतस्तया ॥ १५३ ॥